

Závěr

Práce s ohledem na svůj cíl neobsahuje příliš rozsáhlou obecnou úvodní část nebo mnohokrát kvalitně popsaný historický vývoj insolvenčního práva, aby mohla na omezeném počtu stran postihnout současné postavení věřitelů korporátních dlužníků.

V části věnované klasifikaci věřitelů a jejich nároků bylo nastíněno, že je zde řada otázek, které budou muset být v blízké budoucnosti zodpovězeny buď aplikujícími subjekty, mnohdy však spíše zákonodárcem. Některé sporné otázky, např. okruh pohledávek vyloučených z uspokojení, zůstanou pravděpodobně nadále předmětem diskusí, což pramení spíše z jejich filozoficko- právní povahy. Naproti zrušení limitu uspokojení nároků zajištěných věřitelů je nutné hodnotit naprosto jednoznačně kladně.

Následně je v práci stručně pojednáno o majetkové podstatě a upozorněno na to, že zvážení legislativních změn by se mělo týkat především problematiky oceňování.

Za klíčovou část práce považuji kapitoly o konkursu a reorganizaci.

Rozšíření možností řešení úpadku o nový sanační způsob – reorganizaci je nutné samozřejmě hodnotit jednoznačně pozitivně. Jestli však je především dostupnost tohoto řešení nastavena optimálně ukáže až čas, když doposud registrujeme jen velmi málo povolených reorganizací. Otázku znovuzavedení obecného sanačního způsobu řešení tak podle mého názoru není nutné ještě zcela uzavírat.

Částečně nová úprava řešení úpadku uspěla při snaze o to, aby dlužníci vstupovali častěji do insolvenčního řízení ze svého podnětu a s podnikem schopným dalšího provozu. Je důležité, aby se insolvenčního řízení účastnily podniky, ve kterých zůstává více majetku, než tomu bylo dříve. To má přímý dopad na motivaci věřitelů k vyšší aktivitě, která je nezbytným předpokladem k jejich optimálnímu uspokojování.

Sankce, zavedené naopak s úmyslem zabránit věřitelům uplatňovat nadhodnocené nároky, se prozatím spíše neuplatňují. To může být na jednu stranu potvrzovat preventivní efekt těchto sankcí, osobně se však domnívám, že celá konstrukce není ideální.

Řadu závažných nedostatků InsZ spatřuji v úpravě tzv. nedokončených smluv a jejich ukončování. Jak bylo podrobněji rozebráno, mnoho potíží se skrývá

v ustanoveních, která přitom mohla být pohodlně nahrazena některým mezinárodně standardním řešením.

Závěrem lze vyjádřit přesvědčení, že současná úprava insolvenčního práva, posuzována komplexně, je v porovnání s tou předchozí jednoznačně kvalitnější. V určitých konkrétnostech, jak bylo v práci také zdokumentováno, přináší InsZ nezanedbatelné neefektivity, projevující se jak ex post tak ex ante. Některé nedostatky úpravy, zdá se, nemusely vzniknout, pokud by zákonodárce „pokorněji“ převzal osvědčená pravidla ze zahraničí, zatímco některé další skupiny. Vzhledem k relativně krátké účinnosti současné úpravy je pochopitelné, že měřitelné výsledky, podložené prokazatelnými čísly, bude možně získat teprve v blízké budoucnosti a mohou být předmětem zajímavých a přínosných akademických výzkumů.